

N. Hansen, har ikke troet at kunne blive staaende ved en Forhøielse alene af det skattefrie Minimum og den deraf følgende Forandring i den nedadgaaende Scala, men formener, at man samtidig bør beskaffe de høiere Indtægter stærkere end Mellemindtægterne. Det foreslaaer derfor, at næstsidste Stykke i § 7 forandres til:

„Naar Indtægten overstiger 1,200 Rd., medregnes i samtlige Landets Communer ifkfulde Hundreder af Rigsdaler, men Skatteindtægten bliver større end selve Indtægten, idet denne for hvert Hundrede Rigsdaler, som ligger imellem

1,200—2,000	Rd.,	forhøies med	25	Rd.
2,000—5,000	—	—	50	—
5,000—10,000	—	—	75	—
over 10,000	—	—	100	—

hvorefter det paagjældende Stykke i § 10 maa forandres saaledes:

„Har den Skattepligtige ifølge Størrelsen af sin samlede Indtægt eller ifølge de særlige Forhold, som omhandles i denne Lovs § , Udgang til en Nedsættelse i den anslaaede Indtægt, eller bliver hans Skatteindtægt ifølge Størrelsen af den samlede Indtægt større end denne, da foretages henholdsvis Nedsættelsen eller Forhøielsen paa hans Hovedopholdssted osv.“

(Denne Endring stilles ogsaa som Underændring til Mindretallets Forslag om en almindelig Procentsskat.)

Ved Siden heraf har Udvalget imidlertid troet at burde gjøre et Forsøg paa, om det ikke skulde være muligt at finde en praktisk Form for den Forskjel, som bør gjøres mellem Indtægt af Formue og Indtægt af personlig Virksomhed. Det har ved tidligere Forhandlinger om Indtægtskatten fra alle Sider været

anerkjendt, at den første Art Indtægt paa Grund af sin fattere Charakter kunde taale en noget høiere Betsætning end den sidste; men man har fundet, at de praktiske Vanskeligheder ved at gennemføre denne Forskjel ved Skatteberegningen vare saa store, at det var bedre, indtil Videre ganske at lade dem ude af Betragtningen. Udvalgets Flertal anseer det dog for at være særdeles uønskeligt, at i det Mindste et Forsøg gjøres i denne Retning, og har prøvet forskjellige i saa Henseende fremkomne Forslag.

De Medlemmer, som foreslaae den stigende Scala, ere subsidieret blevene staaende ved følgende Forslag til § 7:

Paragrafen affattes saaledes:

Naar Enhvers Indtægt er udfunden, bestemmes det, hvor Meget af samme der er Indtægt af Formue, og hvor Meget Indtægt af personlig Virksomhed. Forsaavidt en Indtægt stammer fra en Bedrift, hvor Udbyttet af Vedkommendes Formue og personlige Virksomhed ikke bestemt lader sig adskille, betragtes den Del af Indtægten, der overstiger 4 pCt. af Formuen, som Indtægt af personlig Virksomhed. Indtægten af Formue multipliceres med 1½, og det saaledes fremkomne Beløb sammenlægges med Indtægten af den personlige Virksomhed. Summen bliver Vedkommendes Skatteindtægt, hvoraf Indkomsskat svares efter følgende Regler:

I Kjøbenhavn svares Skatten efter de for den communale Indkomsskat gjældende Regler.

I Kjøbstadcommunerne saavel som i Frederiksberg, Frederiksøer, Marstal, Nørre-Sundby, Løgstør og Silkeborg er Enhver, hvis Skatteindtægt er under 300 Rd. skattefrie;